

Mathieu Herman, Goirle-n (Holanda) jaio zen 1963ko urtarrilaren 9an. 53 urte ditu eta txirrindulari profesionala izan zen 1985 eta 1993 artean; arte horretan 57 garaipen erdietsi zituen. Arrakasta handienak Espainiako Vueltan (9 etapa irabazi zituen) eta Frantziako Tourrean lortu zituen (garaipen bat).

- Palmaresa
- 2 etapa Aragoiko Itzuluan
- Etapa I Romandiako Tourrean
- 3 etapa Valentziako Itzuluan
- Etapa I Herberetako Itzuluan
- Paris-Camembert
- 6 etapa Espainiako Vueltan
- 4 etapa Murziako Itzuluan
- 3 etapa Semana Catalanan
- 2 etapa Valentziako Itzuluan
- Etapa I Kataluniako Voltan
- Masferrer Saria
- 3 etapa Espainiako Vueltan
- Etapa I Frantziako Tourrean
- Etapa I Kataluniako Voltan
- Luis Puig Saria
- Taldeak
- Orbea/Paternina (1985-1989)
- Seur (1990)
- Lotus-Festina (1991-1992)
- TVM (1993)
- Specialized (1994)

Orbea taldeko txirrindularia izan zen, eta Peli Egaña, Patxi Alkorta, Txomin Perurena eta Paco Giner-en eskutik, haren garaiko euskal ziklista onenetariko asko bildu zituen, gipuzkoarrak izanik gehienak. Talde hartan zeuden, besteak beste, Marino Lejarreta, Pello Ruiz Cabestany eta Jokin Mujika, eta hainbat euskal txirrindulari maila profesionalean debutatzeko aukera eman zien.

Gaztetan hitz egiten ikasi zuen Mortadelo eta Filemon-en komikiak irakurritz bereziki. Haren familiak eta txirrindularitzak ez dute lotura handik izan elkarren artean, familiako senide edo anai-arrebarik ez da kirol horretan aritu. Aita, ordea, ziklista izaten saiatu zen txikitandik, baina zenbait arrazoiengatik ez zuen helburu hori lortu; aldiz, aitak ahaleginak eta bi egin zituen Mateok aukera hori izan zezan. Zortzi urterekin ekin zion ibilbide horri, aitak bizikleta bat opartu zionean, alde batek, txirrindularitzan lehen urratsak egiten has zedin, eta besteak, umea zela zuen energia, bizitasun handi hori edo agian barruan zuen urduritasun hori menderatzeko. Aita zuen jarraitzaile leiala... laguntza ematen ziona. Aitak esaten zizkion ere gauzak argi eta garbi, eztabaidaren bat edo beste izaten zuten eta biek zuten itzairengatik talka egiten zuten zenbaitecan.

Kirol bat baino gehiago praktikatzan zuen, judoa, adibidez. Pixkanaka, bizikleta indarra hartzen hasi zen, behelko mailetan... dezentu kostatu zitzaion. Txiki samarra zen, horrek ez zion batere laguntzen, lehen gurpil txikiak eta handiak zeuden, eta hark txikiak erabiltzen zituen, bai eta guzientzako garapen berbera ere. Lehenengo lasterketa bizikletan ibiltzen hasi eta berehala irabazi zuen, baina bigarrena irabazteko denbora apur bat igaro behar izan zen. Hamalau urterekin heldu zen bigarren garaipen hori, ziklo krosetan. Juniorretako bigarren urtean dagoeneko, garaipenak bata bestearen atzetik lortzen hasi zen.

Espainiara estreinakoz 1981ean etorri zen Tolosan antolatzen zuten Munduko Ziklo Kros Txapelketa zela eta. Astebetean lasterketa asko

jokatu ziren euskal lurretan, eta guztiak irabazi zituen. Data horietan, Pedro Larrayoz ezagutu zuen, eta azken horrek antolatzen zuten mundial hori. Bien arteko harremana estutzen joan zen, elkarrekin lan egitera iritsi ziren ere. Mateok txirrindulari espainiarren aholkulari lanak egiten zituen eta diziplina horretako ibilbideari ekiteko ere egokiena erakusten zuten; izan ere, garai hartan gure txirrindularien maila oso eskasa zen.

Ez zituen bidaia asko egin jaio zen herrialdearen (Holanda) eta Espainiaren artean, azkenekoa, profesional bihurtu aurretik, ziklo krosetako karrera batean izan zen. Irabazi egin zuen. Caja Ruraleko burua zegoen lasterketa horretan, eta begiak Mateorengan jarri zituen. Haren nortasunak eta kalitateak Caja Ruralekin lehenengo kontratua profesional modura sinatzera eraman zuen. Lehenengo egunak gure artean entrenatzailearekin egin zituen, baina hilabete gutxira Pedorekin etxean jarri zen bizitzen, bertan ikasi zuen hizkuntza, lehen aipatu dugun moduan Mortadelo eta Filemonen komikiak irakurritz, eta baita Zipi y Zaperen bat edo beste irakurritz ere. Hemengo ohiak ezagutzen hasi zen arren, bere bizitza guztiko entrenatzaile Albert Stujberg-en jarraibideak ez zituen alde batera utzi inoiz; hamabost urte zituenetik hasi zen harekin lanean eta, harrezkero, haren lan egiteko erarekin oso identifikatuta sentitu zen, diziplina handian oinarritzen zena. Plan militar bat. Sistema hori gogoko zuen Mateok eta, horregatik, urrutiko egonik ere, ez zitzaion zaila egin txirrindulari profesional bihurtzea, helburu hori lortzeko borroka egiteko aukera ez zuen galdu nahi. Espainian ez zuen afizionatu mailako lasterketarik korritu, bai bere herrialdean, Holandan, eta talde holandar batean. Hemen, lehenengo lasterketak, profesional modura korritu zituen.

Egokitzapen aproposa izan zuen, garaipenak berehala heldu ziren, lehenengo urtean eta Tolosan, eta haren atzetik beste asko iritsi ziren. Esprintatzeko zuen erraztasunari esker, gero eta garaipen gehiago lortzen zituen, nahiz eta jakin bazekien bere garai onena profesionaletako hirugarren urtetik aurrera etorriko 1988tik aurrera, haren errendimendu maila igotzen hasi zen. Aurreko urteko neguan geldirik egon behar izan zuen lepauntala hautsi ostean, atsedean hartu behar izan zuen, eta egoera horrek asko lagundu zion 1988ko denboraldiari indarberrituta heltzeko orduan, askoz freskoago zegoen, fisikoki nahiz mentalki, ordua arte ez baltzuen ia atsedetik izan. Errepedeiko sasola amaituta, eta ia atsedetik hartu gabe, lokatzairekin hasten zen, ziklo krosarekin. Txikia baina borrokalari, Mateok ez zuen esprintatzeko inolako beldurrik, bere lekua gordetzeko azken zentimetroaraino borrokatzen zuen; izan, ere, holandar peto-petoa zen, ziklo krosa malte zuena eta espezialitate horretako txirrindulari ona. Pedalei gogor eraginez, Larrayoz familiako beste kide bat izan zen Tolosako etxean. Laguntzaileen mimoak behar zituen, hurrengo eguneko potsak prestatu ostean soberan geratzen ziren txokolata zatiak gaiten ematen zizkionean...

Pistako txirrindularitzak eta ziklo krosak esprintetan leku egokia aurkitzen asko lagunduko zituen. Hori da funtsezkoa, kokapena, beldurrik ez izatea, ukondo artean ibiltzen jakitea... Hainbat babesetan primeran moldatzen zen, tulpanen lurretako entrenamenduetan, Holandan, oso ohiako zen zerbit. Espainiara etorri zenean eta esprintak nola prestatzen zituen ikusirik, txirrindulari "deseroso edo gogalkarriaren" fama hartu zuen; han horrela korritzen zela esaten zien aurkariak.

Pixkanaka, eta urteak aurrera egin ahala, ondoren egiten zuten horretan espezializatu zen. Entrenatzeko era aldatu zuen, esprintari begira gehiago, esprint horiek aldapetan prestatzen zituen, serie asko egiten zituen maldatxoetan, bizikleta gaineko kokapena aldatu zuen; etapak pasatzen uzten zuten garaipenerako aukerarik ikusten ez zuenean, baina taldekideei beste alderdi batzuetan laguntzen zien.

Bederatzi urtez izan zen profesionala, eta agian Munduko Txapelketa bat irabaztea falta izan zaio, hala esaten dio behintzat entrenatzaileak. Gustura dago lortutako guztiarekin eta nolako ibilbidea egin duen ikusirik, irabazteko aukerarik ez zuela ikustean utzi zuen. Korritzeak, besterik gabe, ez zuen asebetetzen, edo irabazi edo ezer ez...

Garai haletan 53x12ko garapenarekin esprintatzen zuen. Ez zitzaion kokapenari begiratzen, eta ez zituen esprinta prestatzeko hiru taldekide, orain gertatzen den moduan. Esprinterra zenez, bere entrenamenduak itzera horri egokituz egiten zituen. Eskuz desblokeatzen ziren Adidas markako zapatak nostalgiaz gogoratzen ditu, haietako buruz galdetzen diotenean. Pedal finkoa gustatzen zitzaion, tropeleko txirrindulari gehienek ez bezala. Ondu joan zitzaion, konfiantza eta erokeria puntu bat, bizikletarekin pedalka kontaktu ona izatea gustatzen zitzaion.

Gaur egun, kirol honi lotuta jarraitzen du. Belgika, Holanda, Luxemburg-erako eta Espainiarako Bioracer markaren zuzendari komertziala da; hamalau urte baino gehiago daramatza bertan, eta marka horrekin komertzial lanak egiten hasi zen.

Eta, amaitzeko, oro har txirrindularitzak ondo tratatu duela sentitzen du. Kirol horrek uste gozoa eta ez hain gozoak eman dizkio, jende zoragarria ezagutu du, eta baita interes hutsagatik mugitzen den jendea ere. Herrialdeak eta bertako herritarrek ezagutu ditu. Getxoko Zirkuituan lortutako garaipena gogoan du, lasterketan ikus zitezkeen paisaia liluragarria, eta Txomin txukoa igoera gogalkarria!

Mathieu Herman, nacido en Goirle, Holanda, el 9 de enero de 1963, de 53 años, fue un ciclista profesional entre los años 1985 y 1993, durante los cuales logró 57 victorias.

Sus mayores éxitos deportivos los logró en la Vuelta a España, donde consiguió 9 victorias de etapa, y en el Tour de Francia, donde consiguió una.

- Palmares
- 1986
- 2 etapas de la Vuelta a Aragón
- 1 etapa del Tour de Romandía
- 1987
- 3 etapas de la Vuelta a Valencia
- 1 etapa de la Vuelta a los Países Bajos
- Paris-Camembert
- 1988
- 6 etapas de la Vuelta a España
- 4 etapas de la Vuelta a Murcia
- 3 etapas de la Semana Catalana
- 2 etapas de la Vuelta a Valencia
- 1 etapa de la Volta a Cataluña
- Trofeo Masferrer
- 1989
- 3 etapas de la Vuelta a España
- 1 etapa del Tour de Francia
- 1 etapa de la Vuelta a Cataluña
- Trofeo Luis Puig
- 1990
- 1 etapa de la Volta a Cataluña
- 1 etapa de la Semana Catalana
- 1 etapa de la Vuelta a Valencia
- 1991
- 1 etapa de la Volta a Cataluña
- 1 etapa de la Vuelta a Asturias
- 1 etapa de la Semana Catalana
- 1992
- 1 etapa de la Semana Catalana
- Clásica de Sabiñánigo
- 1 etapa de la Vuelta a Murcia
- Circuito de Getxo

Equipos

- Orbea/Paternina (1985-1989)
- Seur (1990)
- Lotus-Festina (1991-1992)
- TVM (1993)
- Specialized (1994)

Formó parte del equipo Orbea, que de la mano de Peli Egaña, Patxi Alkorta, Txomin Perurena y Paco Giner, aglutinó a muchos de los mejores ciclistas vascos de su época, con profusión de guipuzcoanos. Un equipo en el que estaban Marino Lejarreta, Pello Ruiz Cabestany, y Jokin Mujika, entre otros muchos, y que dio oportunidades a muchos corredores vascos de debutar en el mundo profesional.

Aprendió castellano, leyendo los tebeos de Mortadelo y Filemón... Su familia y el ciclismo no han tenido historia en este deporte, ni hermanos ni nadie de su familia. Su padre, intentó ser ciclista desde pequeño, y por diversos motivos no pudo llegar a serlo, sin embargo, si que su padre se volvió para que Mateo tuviera esa oportunidad. Su tren comenzó a andar a la edad de los ocho años, su padre le regaló una bici, mitad para que comenzara en esto del ciclismo, y la otra mitad para sofoacar esa gran energía, vitalidad o quizás esos nervios que de

